

Nádasdy Ádám

## A TAVASZ

A tavasznak az volt a neve: *Vér*.  
Zöld keretben bent lógott a szobában,  
azazhogym: a keretet csak később  
eszkábálta neki a nagypapa,  
mikor a nyaralóba lekerült.  
Zöld volt a kép, egy nőt tartalmazott,  
aki aránytalan, kecses kezével  
virágot szedett, vagy azt imitálta,  
a festőmodellek több ezer éves  
átszellemült hiteltelenségével,  
ahogy nem fürdőznek a „Fürdőző nő”-k,  
nem ajzzák fel sajnós semmijüket  
a lóni készülő „Íjászegény”-ek,  
úgy nem szedett virágot ez a *Vér*.  
Évekkel később, a gimnáziumban,  
a latinórán fogtam fel: ja, *Vér*,  
ez latinul csak annyi, hogy „tavasz”,  
nem vér, nem piros, élő, duzzadó,  
nem megújuló, bátran lüktető,  
nem a „das Blut”, mint később Wedekindnél –  
egy egyszerű kis allegória,  
alfestmény valahonnan Pompeiből,  
amit apám még rettentő korán  
személyesen vett meg a helyszínen.  
Na persze rebró volt, de nagyon régi,  
egyre zöldebb, egyre penészesebb,  
ahogy a nyaralóba lekerült.  
Ott nézte végig, zuhogó esőben,  
tizenhat éves első éjszakámat

---

valakivel, és én nem arra vágytam,  
hogy más legyek, de kellett a fiú.  
A nagyseggű tavasz nyúlt a virágért:  
látott már ilyet is meg olyat is.

*Bárka, 2003/1.*

NÁDASDY ÁDÁM (1947 BUDAPEST) GRAVES- ÉS FÜST MILÁN-DÍJAS LÍRIKUS